

Zaak C-137/19

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

20 februari 2019

Verwijzende rechter:

Raad van State (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

31 januari 2019

Verzoekende partij in cassatie

B. M. O.

Verwerende partij in cassatie:

Belgische Staat

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS]

[OMISSIS] [administratieve vermeldingen]

I. Voorwerp van het beroep

1. Bij verzoekschrift neergelegd op 8 maart 2018 verzoekt B.M.O. om vernietiging van het arrest [OMISSIS] van 31 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zaak 154.068/III.

[OMISSIS]

2. [OMISSIS] [Or. 2]

[OMISSIS]

3. [OMISSIS] [Procedurale informatie]

IV Voor het onderzoek van de zaak relevante gegevens

4. Uit de vaststellingen in het bestreden arrest blijkt dat verweerder in cassatie (hierna: „verweerder”) een door verzoeker in cassatie (hierna: „verzoeker”) op 9 december 2013 bij de Belgische ambassade te Dakar ingediende tweede visumaanvraag voor gezinshereniging op 25 maart 2014 heeft afgewezen op grond van de toen geldende versie van artikel 10ter, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat de vreemdeling valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt om de aangevraagde verblijfsvergunning voor meer dan drie maanden te verkrijgen, daar de aanvraag steunde op een geboorteakte waarop stond vermeld dat verzoeker op 20 januari 1996 is geboren, terwijl zijn vader bij zijn aanvraag om asiel in België, heeft verklaard dat hij op 20 januari 1994 is geboren.

Het bestreden arrest verwerpt het tegen dat besluit ingestelde beroep tot schorsing en nietigverklaring wegens het ontbreken van procesbelang en stelt vast dat zelfs indien ervan zou worden uitgegaan dat verzoeker op 20 januari 1996 is geboren, zoals hij in de bewoordingen van het verzoekschrift bevestigt, verweerder, ingeval van nietigverklaring en indien hij gehouden zou zijn een nieuw besluit te nemen, enkel kan concluderen dat de visumaanvraag niet-ontvankelijk is, aangezien verzoeker, die de leeftijd van achttien jaar heeft overgeschreden, „niet meer voldoet aan de voorwaarden van de bepalingen waarvan hij toepassing vordert”.

V. Rechtsmiddel

Antwoord van de klagende partij

5. Verzoeker voert één enkel middel aan, dat is ontleend aan een kennelijke beoordelingsfout en schending van de artikelen 10, § 1, 4°, 12bis, 39/2, 39/56 en 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, [OMISSIS], de artikelen 6, 8 en 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 4, 5 en 8 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, het beginsel van gelijke behandeling [OMISSIS], het belang van het kind [OMISSIS] en het rechtszekerheidsbeginsel.
6. In een eerste onderdeel klaagt hij erover dat het bestreden arrest een motiveringsgebrek bevat doordat de rechter in eerste aanleg zijn beoordeling in de plaats heeft gesteld van die van verweerder, door vooruit te lopen op wat die zou kunnen besluiten ingeval de handeling zou worden vervangen. Hij betoogt dat om te bepalen of hij zijn procesbelang heeft behouden, moet worden nagegaan op welk tijdstip de in artikel 10 van voornoemde wet van 15 december 1980 gestelde

leeftijdsvoorwaarden dienen te worden beoordeeld, en tracht aan te tonen dat, in tegenstelling tot wat in het arrest is beslist, die voorwaarden dienen te zijn vervuld op het tijdstip van indiening van de aanvraag.

Hij betoogt dat verweerder er duidelijk van uitging zijn besluit ten gronde te moeten nemen op basis van de situatie op de dag waarop hij zijn verzoek om een verblijfsvergunning had ingediend, omdat hij op datum van de aanvankelijk bestreden handeling al meerderjarig was, hoewel het afwijzingsbesluit dit element niet als reden had vermeld, en dat verweerder het ontbreken van procesbelang niet heeft aangevoerd voor de bestuursrechter. Hij herinnert eraan dat in geval van nietigverklaring, de autoriteit die een nieuw besluit moet nemen beschikt over een nieuwe termijn, die gelijk is aan die waarover zij oorspronkelijk beschikte en dat „de nietigverklaring met terugwerkende kracht [in zekere zin] ook nietigverklaring van de verstreken tijd meebrengt”. Voorts stelt hij dat dit redelijkerwijze niet anders kan zijn waar het gaat om de leeftijd van een vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt, „zeker wanneer die leeftijd voor het verblijfsrecht bepalend is”, zoals in casu, aangezien hij op het ogenblik waarop hij zijn aanvraag om een verblijfsvergunning indiende, jonger dan achttien jaar was.

Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen [OMISSIS] van 25 februari 2010, om te benadrukken dat „aangezien de in artikel 10 van de wet bedoelde categorieën in België een verblijfsrecht genieten, en dit recht hun wordt toegekend in het kader van de procedure van artikel 12bis van voornoemde wet van 15 december 1980, ervan kan worden uitgegaan dat de erkenning van dat recht een declaratief karakter heeft en dat, gelet op dit declaratief karakter, aan de voorwaarden moet zijn voldaan op het tijdstip waarop het verzoek om erkenning van het verblijfsrecht wordt ingediend, en niet tot aan het tijdstip waarop beslist wordt om dit recht te erkennen. Dit geldt niet voor voorwaarden die afhankelijk kunnen zijn van de wil van de aanvrager of de gezinshereniger, wat bij een voorwaarde inzake minimum- of maximumleeftijd niet het geval is, omdat anders de erkenning van een verblijfsrecht aan het toeval worden overgelaten, daar zij afhankelijk zou zijn van de goede wil van de administratie en de snelheid waarmee die een aanvraag behandelt”.

7. Verzoeker is weliswaar op de hoogte van het arrest van de Raad van State [OMISSIS] van 18 oktober 2016, waarin is geoordeeld dat de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de voornoemde wet moet worden beoordeeld „op het tijdstip waarop de administratie haar besluit neemt”, op de grond dat er dan „geen enkel toeval zou bestaan. Artikel 5, lid 4, van richtlijn 2003/86 geeft de lidstaten een termijn voor het nemen van een besluit, welke termijn bij vreemdelingen die om gezinshereniging verzoeken bekend is. Aanvragers dienen bijgevolg tijdig om een verblijfsvergunning te verzoeken, zodat zij tot aan het verstrijken van de termijn nog steeds minderjarig zijn en dus recht hebben op gezinshereniging”. Verzoeker bekritiseert dat standpunt evenwel, omdat het enkel rekening houdt met de termijn die is gesteld voor het nemen van een besluit ten gronde krachtens artikel 10 van de wet, terwijl er volgens hem geen bindende

termijn geldt om te onderzoeken of de aanvraag ontvankelijk is, zodat er wel degelijk sprake is van toeval, „aangezien het recht op gezinshereniging dan enkel kan afhangen van de snelheid waarmee de administratie handelt”. Hij voegt hieraan toe dat het standpunt van de Raad van State slecht verenigbaar is „met de beginselen die de Uniewetgever wil waarborgen”, want volgens de Uniewetgever dient, zoals volgt uit de gecombineerde lezing van de leden 1, c), en 6 van artikel 4 van voornoemde richtlijn 2003/86/EG, „voor minderjarige kinderen als tijdstip voor de toetsing van het leeftijds criterium het tijdstip te gelden waarop hun verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend”.

8. Verzoeker verwijst vervolgens naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 juli 2014, *Marjan Noorzia tegen Oostenrijk* (C-338/13, EU:C:2014:2092), en 12 april 2018, *A en S tegen Nederland* (C-550/16, EU:C:2018:248), die betrekking hebben op „het tijdsgebonden leeftijds criterium voor echtparen die gezinshereniging aanvragen”, respectievelijk op de vraag of „een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielerzoek in die staat minder dan 18 jaar oud was, maar die gedurende de asielerprocedure meerderjarig wordt en aan wie vervolgens een vluchtelingenstatus wordt verleend” al dan niet „minderjarig” is met het oog op zijn aanspraak op gezinshereniging. Verzoeker wil daarmee benadrukken dat het Hof de „doelmatigheid van het Unierecht” wil waarborgen, de beginselen van gelijke behandeling en rechtszekerheid in acht wil nemen, „rekening wil houden met het belang van het kind, dat in het kader van gezinshereniging primeert, en wil vermijden dat het uiteindelijke antwoord op aanvragen tot gezinshereniging enkel zou afhangen van de snelheid waarmee de administratie handelt”.
9. Hij concludeert dat „het stellen van de eis dat zowel op het tijdstip waarop het verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend als op het tijdstip waarop de administratie haar besluit neemt, aan de minderjarigheidsvoorwaarde moet zijn voldaan, er, *in tegenspraak met* beide arresten van het Hof en de conclusie van advocaat-generaal, op neerkomt dat het succes van het verzoek niet afhangt van aan de verzoeker toerekenbare omstandigheden, maar van de administratieve autoriteit, hetgeen niet alleen in strijd is met de drie hiervoor vermelde beginselen maar ook met de waarborging van het hogere belang van het kind”. Voorts concludeert hij dat „in de logica van het voormelde arrest [van de Raad van State] een kind zijn verzoek tot gezinshereniging geen negen maanden, maar vijftien maanden (de termijn van negen maanden kan op grond van artikel 12*bis*, § 2, vijfde alinea, van de wet tot tweemaal toe worden verlengd), of zelfs achttien maanden of langer (aangezien de termijn van negen maanden krachtens artikel 12*bis*, § 2, tweede alinea, van de wet pas begint te lopen zodra het verzoek ontvankelijk is en de ontvangst van alle bewijzen is bevestigd) voor het bereiken van de meerderjarigheid, moet indienen”, dat „ook al wordt er, zoals in casu, beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingesteld tegen het besluit tot afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging, er een ernstig gevaar bestaat dat het kind zijn procesbelang verliest nog voor een rechter überhaupt uitspraak doet over de rechtmatigheid van het genomen besluit”, dat „verweerder in geval van

nietigverklaring andermaal tijd kan rekken, zodat het recht van het kind op gezinshereniging nooit zou worden erkend”, en dat „gelet op het voorgaande, het arrest [van de Raad van State] [OMISSIS] van 18 oktober 2016 niet aldus kan worden gelezen dat dit algemeen zou vereisen dat aan de in artikel 10, § 1, 4°, van de wet bedoelde minderjarigheidsvoorwaarde moet zijn voldaan zowel op het tijdstip waarop het verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend als op het tijdstip waarop de administratie uiteindelijk een besluit ten gronde neemt op dat verzoek”.

10. [OMISSIS] [Door verzoeker gesuggereerde prejudiciële vragen]
11. In het tweede onderdeel van het middel klaagt verzoeker tevens over een motiveringsgebrek in het arrest *a quo*, aangezien het procesbelang van verzoeker ook kon worden gevonden in de verwantschapsband met zijn vader, die gerechtigd is om in België te verblijven, „welk indirect belang niet door de rechter *a quo* is onderzocht”.

In wezen betoogt hij dat de aanvankelijk bestreden administratieve handeling „enkel de verwantschapsband met zijn vader en de in de overgelegde stukken vermelde geboortedatum aan de orde stelt”, dat het beroep tot schorsing en nietigverklaring tot doel had aan te tonen dat zowel de verwantschapsband als de opgegeven leeftijd in werkelijkheid uit het dossier blijken en dat de rechter in eerste aanleg zich had moeten afvragen of er op dat ogenblik een indirect belang aanwezig was, te weten het voordeel dat hij had kunnen ontleen aan de nietigverklaring met het oog op erkenning van zijn verwantschapsband, waarop met succes een beroep zou kunnen worden gedaan in het kader van een nieuw verzoek om een verblijfsvergunning, zelfs op een andere rechtsgrond. Hij wijst ook op zijn morele belang bij de nietigverklaring van de hem bezwarende handeling.

Antwoord van verweerder

12. Verweerder betoogt dat het middel niet-ontvankelijk is voor zover het stelt dat er sprake is van schending van de artikelen 10, § 1, 4°, 12bis, 39/2, 39/56 en 39/65, van voornoemde wet van 15 december 1980, artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van mens en de fundamentele vrijheden, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aangezien het niet aantoont in welk opzicht deze bepalingen door de rechter in eerste aanleg zouden zijn geschonden, en dat het voorts niet-ontvankelijk is voor zover het schending stelt van de artikelen 5 en 8 van de voornoemde richtlijn 2003/86/EG, aangezien niet wordt aangevoerd dat deze bepalingen niet correct in nationaal recht zijn omgezet of rechtstreekse werking hebben, en voor zover het schending stelt van het rechtszekerheidsbeginsel, dat enkel van toepassing is op handelingen van actief bestuur.

13. Met betrekking tot het eerste onderdeel betoogt verweerder dat verzoeker, volgens de bewoordingen van het bestreden arrest, louter „naar de beoordeling van de eerste rechter” heeft verwezen, en dat hij dus nooit, met het oog op het behoud van zijn procesbelang, heeft aangevoerd dat de leeftijdsvoorwaarde van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980, diende te worden getoetst op het tijdstip waarop de visumaanvraag werd ingediend, zodat de in cassatie aangevoerde grieven, die niet van openbare orde zijn, dus nieuw zijn en het eerste onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is. Verweerder voegt hieraan toe dat de beoordeling met betrekking tot het behoud van het procesbelang behoort tot de soevereine bevoegdheid van de rechter in eerste aanleg en door de Raad van State niet in twijfel kan worden getrokken, dat de omstandigheid dat hij het argument van het ontbreken van procesbelang niet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet relevant is, omdat de vraag inzake het procesbelang van openbare orde is, en dat niet kan worden gesteld dat hij ermee zou hebben ingestemd dat het relevante tijdstip voor de beoordeling van de leeftijdsvoorwaarde het tijdstip van indiening van de aanvraag was, waar in de betwiste administratieve handeling uitdrukkelijk wordt gesteld dat de feiten getuigen van de bedoeling om de wettelijke bepalingen „die geen gezinshereniging toestaan voor kinderen ouder dan 18 jaar”, te omzeilen.
14. Onder verwijzing naar de letterlijke bewoordingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 betoogt verweerder dat de rechter in eerste aanleg geenszins vooruitloopt op het latere besluit van de autoriteit en niet in haar plaats treedt, maar louter vaststelt dat aan één van de wettelijke voorwaarden om het aangevraagde recht te verkrijgen, niet langer is voldaan, en terecht concludeert dat er geen procesbelang meer is, aangezien de autoriteit verplicht is om de op het tijdstip van haar besluit geldende wetgeving toe te passen en geen besluit *contra legem* mag nemen, dat de wet duidelijk is en bepaalt dat het absoluut noodzakelijk is dat een ongehuwd kind van een gezinshereniger die een verblijfsvergunning heeft met deze komt „samenleven” alvorens het achttien jaar oud wordt, en „niet dat dit kind een procedure moet inleiden alvorens het achttien jaar oud wordt”. Verweerder verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State ter ondersteuning van zijn stelling dat „zelfs indien het betrokken recht reeds vóór de erkenning ervan bestaat, dit echter pas kan worden toegekend voor zover de vreemdeling dit recht behoudt en dat de autoriteit geen recht kan erkennen dat de wet niet langer aan de vreemdeling toekent indien hij eerst wel maar later niet meer aan de wettelijke voorwaarden voldoet”. Met betrekking tot het eerste onderdeel concludeert hij dat er geen aanleiding is om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie prejudiciële vragen te stellen.
15. Met betrekking tot het tweede onderdeel antwoordt verweerder dat, aangezien de rechter in eerste aanleg heeft geoordeeld dat er geen procesbelang was, deze niet verplicht was om ten gronde uitspraak te doen op de door verzoeker aangevoerde argumenten, noch om een louter hypothetisch belang ten gunste van verzoeker te erkennen. Alleen rechterlijke instanties zijn bevoegd om kennis te nemen van betwistingen betreffende een weigering van de bevoegde autoriteit om uitvoering

te geven aan een buitenlandse handeling. Bovendien gaat het hier, nogmaals, om een nieuw argument.

Besluit van de Raad van State

Toepasselijke wetgeving

16. Het beroep dat verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingesteld, was gericht tegen een besluit tot weigering van een visum voor gezinshereniging dat was aangevraagd krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, welk artikel als volgt luidt:

„Art. 10. § 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

- hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

- de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”.

17. Het besluit om het litigieuze visum te weigeren, steunt op artikel 10ter, § 3, van dezelfde wet, dat in de in casu toepasselijke versie bepaalt: „[d]e minister of zijn gemachtigde kunnen beslissen om de aanvraag tot machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden te verwerpen, [...] hetzij indien de vreemdeling [...] valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt heeft, fraude gepleegd heeft of onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van die machtiging [...]”.
18. Met betrekking tot een procesbelang bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt artikel 39/56 van dezelfde wet: „[d]e beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang”.

Tweede onderdeel

19. Het in artikel 39/56 van de voornoemde wet van 15 december 1980 bedoelde belang moet bestaan op het tijdstip waarop beroep wordt ingesteld en blijven voortbestaan tot de uitspraak van het arrest.

De regels met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep, daaronder begrepen die met betrekking tot het procesbelang, zijn van openbare orde. Maar ook al steunt een middel op een bepaling van openbare orde, dan nog kan het pas met succes in cassatie worden aangevoerd indien de feitelijke gegevens die nodig zijn voor de beoordeling ervan hebben gediend ter ondersteuning van de voor de bestuursrechter aangevoerde argumenten en door die rechter zijn vastgesteld of blijken uit aan de Raad van State voorgelegde stukken.

In casu wordt in het bestreden arrest, dat op dit punt niet wordt bekritiseerd, gepreciseerd dat de vraag inzake het procesbelang ter terechtzitting aan verzoeker is gesteld en dat deze met betrekking tot het behoud van zijn procesbelang „enkel heeft verwezen naar de beoordeling van de Raad”. Geen van de elementen, zoals het morele belang of het belang bij de erkenning van de verwantschapsband van de verzoeker, die in het tweede onderdeel van het cassatiemiddel worden aangevoerd als grond voor een aanspraak op het behoud van zijn procesbelang bij het beroep tot schorsing en nietigverklaring, is aan de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding voorgelegd.

Het tweede onderdeel van het enige middel is niet-ontvankelijk. **[Or. 10]**

Eerste onderdeel

20. Met betrekking tot de ontvankelijkheid van het eerste onderdeel geeft verzoeker rechtens genoegzaam aan op welke punten het bestreden arrest volgens hem de artikelen 10, § 1, eerste lid, 4°, en 39/56 van de voornoemde wet van 15 december 1980 heeft geschonden, door aan te tonen dat hij, in tegenspraak met de beslissing

van het bestreden arrest, wel degelijk belang bij een beroep tot nietigverklaring had, met name omdat „de leeftijdsvoorwaarden van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moeten zijn vervuld op het tijdstip waarop het verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend”, welk punt wordt gestaafd aan de hand van verwijzingen naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van een kritische passage uit een arrest van de Raad van State van 18 oktober 2016, waarin het tegenovergestelde is beslist, en van een aantal beschouwingen over artikel 4, lid 1, c), van de voornoemde richtlijn 2003/86/EG, dat door artikel 10, § 1, eerste alinea, 4°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 is omgezet, alsook over twee arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de problematiek omtrent gezinshereniging.

21. Bovendien betekent het feit dat verzoeker in antwoord op een verzoek van de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding om zich uit te laten over het behoud van zijn procesbelang, enkel heeft „verwezen naar de beoordeling van de Raad”, niet dat hij geen cassatiemiddel zou kunnen aanvoeren dat is gebaseerd op schending, door het bestreden arrest, van het begrip „procesbelang”, dat van openbare orde is, aangezien het aan de Raad van State staat om na te gaan of het bestreden arrest, door het beroep niet-ontvankelijk te verklaren wegens het ontbreken van procesbelang, geen schending oplevert van dat begrip „belang” als bedoeld in artikel 39/56 van de reeds aangehaalde wet van 15 december 1980, en of de beoordeling in dat arrest niet in de plaats treedt van die van de rechter die uitspraak doet op een beroep wegens bevoegdheidsoverschrijding, maar de rechtmatigheid van het bestreden arrest beoordeelt.

In dat opzicht is het eerste onderdeel van het middel ontvankelijk.

22. Krachtens artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van voornoemde wet van 15 december 1980 zijn de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk, van rechtswege toegelaten om er meer dan drie maanden te verblijven: „hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn”. Voorts bepaalt artikel 12*bis*, § 1, van dezelfde wet: „[d]e vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland” en bepaalt § 2, lid 3, van hetzelfde artikel, zoals van toepassing op het tijdstip waarop de aanvankelijk bestreden handeling werd vastgesteld, dat de administratie haar beslissing binnen een bepaalde termijn moet nemen, in principe „ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag”.
23. Artikel 10, § 1, eerste alinea, 4°, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kent een vreemdeling die de hierin vastgestelde voorwaarden vervult, dus een recht op gezinshereniging toe.

Voor een uitspraak op het eerste onderdeel van het middel dient te worden nagegaan welke de vereisten van Unierecht, en inzonderheid van voornoemde richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 zijn.

Artikel 4 van deze richtlijn bepaalt met name:

„1. De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

a) de echtgenoot van de gezinshereniger;

b) de minderjarige kinderen van de gezinshereniger en diens echtgenoot, met inbegrip van kinderen die zijn geadopteerd overeenkomstig een beslissing van de bevoegde autoriteit in de betrokken lidstaat, dan wel overeenkomstig een beslissing die van rechtswege uitvoerbaar is uit hoofde van internationale verplichtingen van die lidstaat of die in overeenstemming met internationale verplichtingen moet worden erkend;

c) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de gezinshereniger, indien de gezinshereniger het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd;

d) de minderjarige kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van de echtgenoot, indien de echtgenoot het gezag over de kinderen heeft en dezen te zijnen laste komen. De lidstaten kunnen gezinshereniging toestaan voor kinderen die onder gedeeld gezag staan, mits degene die mede het gezag heeft, daarmee heeft ingestemd.

De in dit artikel bedoelde minderjarige kinderen moeten jonger dan de in de betrokken lidstaat geldende wettelijke meerderjarigheidsleeftijd en ongehuwd zijn.

[...]

In het voornoemde arrest van 12 april 2018, in de zaak *A en S tegen Nederland* (C-550/16, EU:C:2018:248), heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, met betrekking tot de vraag op welk tijdstip de leeftijd van een vluchteling moet worden vastgesteld om als „minderjarige” te kunnen worden beschouwd en zodoende het recht op gezinshereniging te kunnen genieten, zoals bedoeld in artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86/EG, voor recht verklaard dat „[a]rtikel 2, aanhef en onder f), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, juncto artikel 10, lid 3, onder a), daarvan, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat een onderdaan van een derde land of staatloze die op het tijdstip van zijn aankomst op het grondgebied van een lidstaat en van indiening van zijn asielverzoek in die staat minder dan 18

jaar oud was, maar die gedurende de asielprocedure meerderjarig wordt en vervolgens wordt erkend als vluchteling, moet worden gekwalificeerd als ‚minderjarige’ in de zin van die bepaling”.

24. De onderhavige zaak is niet vergelijkbaar met het hoofdgeding dat tot die beslissing van het Hof heeft geleid, met name omdat het hier niet om gezinshereniging van een als vluchteling erkende minderjarige gaat en er in casu een termijn is vastgesteld om een besluit te nemen, zodat het recht op gezinshereniging niet afhangt „van de snelheid die [...] [de] autoriteit bij de behandeling van het verzoek [...] aan de dag legt” (punt 55). [OMISSIS]

OM DEZE REDENEN

BESLIST DE RAAD VAN STATE:

Artikel 1.

De uitspraak wordt opgeschort. [Or. 13]

Artikel 2.

In overeenstemming met artikel 267, derde alinea, van het Verdrag over de Werking van de Europese Unie wordt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Moet artikel 4, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, in voorkomend geval juncto artikel 16, lid 1, van dezelfde richtlijn, aldus worden uitgelegd dat van een onderdaan van een derde land wordt vereist dat hij niet alleen op het tijdstip waarop een verzoek om een verblijfsvergunning wordt ingediend, maar ook op het tijdstip waarop de administratie uiteindelijk over dat verzoek beslist, ‚minderjarig’ moet zijn?”

[OMISSIS]

[OMISSIS]